

OBRA ARQUITECTÓNICA

EL PALACIO DEL "ORFEO CATALA,"

Las Asociaciones musicales han sido siempre honra y prez de Barcelona, como si ésta hubiese querido tener el prurito de ostentar gallardamente la más legítima representación del arte lírico.

Entre dichas Asociaciones ha descollado por su seria y poderosa organización, y por el número considerable de artistas con que cuenta, el «Orfeo Catalá».

Deseoso de su propio engrandecimiento, el «Orfeo» ha acometido la importante empresa de construir una grandiosa sala de audiciones, que tanto por sus condiciones acústicas como por su parte artística, sea digno templo del arte musical.

Para ello, el «Orfeo Catalá» ha encomendado al notable arquitecto D. Luis Doménech los planos definitivos para la construcción de dicha sala, así como para la fachada exterior de la misma.

Como obra de tan prestigioso artista, los planos que se hallan expuestos en el local social del «Orfeo», dan idea exacta de lo que ha de ser, una vez realizada la obra, la gran sala de audiciones á que nos referimos, pudiendo anticipar desde luego que será un edificio único en España, correspondiendo á Barcelona la gloria de haberlo construido por obra de la iniciativa particular.

" El Liberal "

23 Gener 1.905

LA FESTA NACIONAL CATALANA

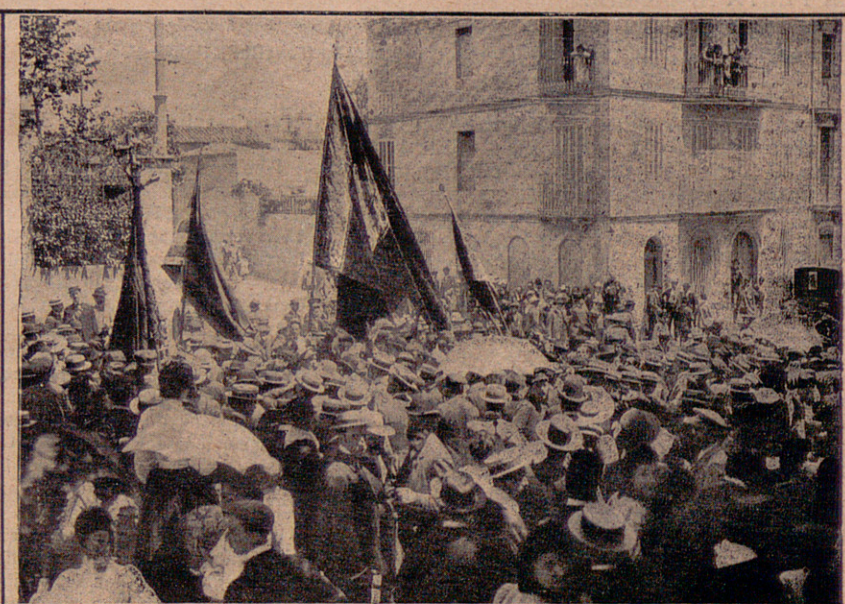
Aspecte general del Desert de Sarrià en l'acte de cantarse l'«Himne» de la Festa pels noys dels Orfeons y de las Escuelas

L'«Orfeó Canigó»

Las senyoretas del «Orfeó Catalá»

La desfilada

En la diada del Corpus va tenir lloch al Desert de Sarrià la Festa Nacional Catalana, instituïda enguany.

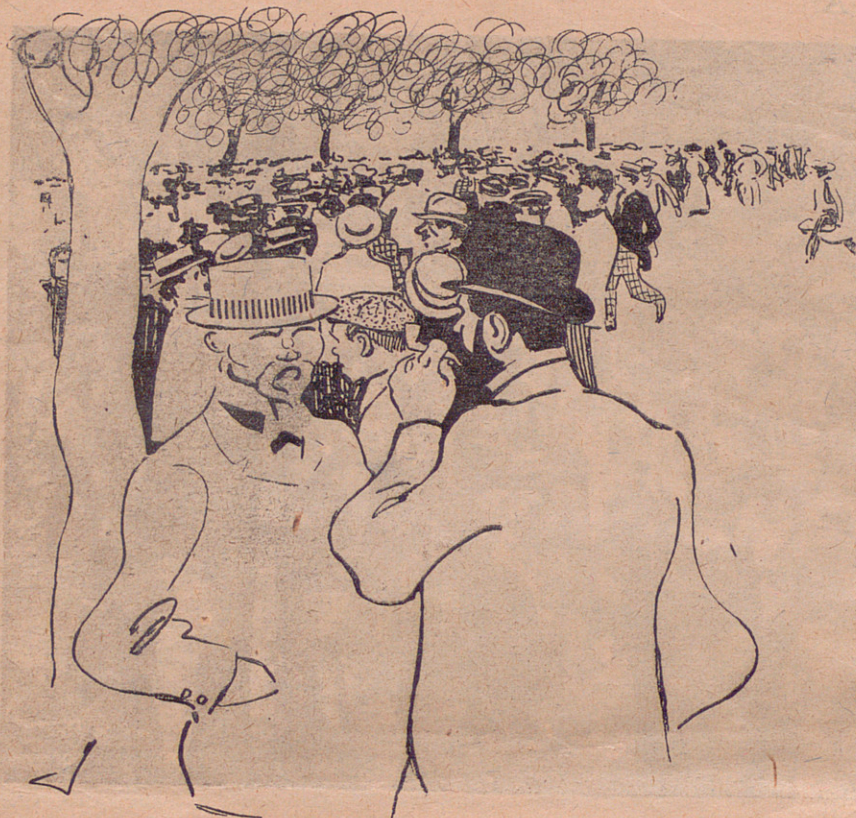
L'èxit va sobrepujar a las esperansas dels seus

organizadors, donchs va ser ben considerable el número d'entitats catalanistas que, responent a la seva crida, varen fer cap al germanívol aplech presididas per las sevas senyeras y estandarts. La

joya y l'entusiasme patriòtic que's respiravan en tan galana festa, no foren torbats pel més insignificant incident desagradós, donant els reunits una prova de gran cultura que fa esperansar ben ovira-

dors progressos pera la nostra causa. Ab tot y tractarse d'una festa gairebé improvisada, la seva importancia va ser gran, fent esperar pera las que's celebrin anys vinents una ressonancia extraordinaria.

"i Cu-Ent!" 28 Juny 1905

A LA FESTA NACIONAL

- ¡Renoy, quina soleyada!
— Paciencia, amich, ja se sab que'l «catalanisme may ha treballat a l'ombra».

y li demostra que la estima. Y vé'l *pueblo* que vol matar al rey y ella diu que no'l matin. Però vetaquí que al sortir tots del convent pera anar tots junts contra la gent d'un poble vehí que'n diuen Bizanci, que s'acostan al de Natolia o Anatolia pera fer pedradas, un noble's treu la espasa y zast, mata la monja. Y alashíoras el *pueblo* la aixeca enlaire y se'n va ple d'ardiment cap a fer pedradas y ja está.

La colla de cala Guerrero va representar el bullit ab gran luxa de decoracions y sobretot de trajos. Mirin si n'eran aquets de bons, que jo vaig estar nerviós tota la nit, de llástima que'm feya veure al rey arrossegantse per terra. ¿Mont s'és vist fer anar de semblant terme una roba tan bona? Y no era sols el rey, no, sinó alguns nobles y tot els que s'arrossegavan. Se veu que a n'aquell temps no se l'estimavan gaire la roba de las festas.

VIOLET.

MOSSEGADAS

El *Ciero* al fer la ressenya de la Festa Nacional Catalana diu que a la mateixa van assistirhi unas 1.500 personas. Y és veritat. Ara las que restan fins a sis mil, que és el nú-

mero confessat per altres diaris tan desafectes a n' el catalanisme com el *Ciero*, però de més bona fé que ell, el portaveu de las *Clases pasivas* no las va veure perque és tan curt de vista com de gambals.

En cambi el *Ciero*, si per aquesta banda es pert per defecte, per altra ho compensa generosament ab un veritable excés d'informació, manifestant que en la esmentada solemnitat el nostre company de Redacció Folch y Torres va fer un discurs.

Lo que prova que'l diari den Mencheta, si és curt de vista, és molt *llareh d'orellas*, donchs fins arriba a sentir els discursos que no's fan.

Com també prova la xena que té a todas las manifestacions de carácter catalanista, las que procura desvirtuar fins a costa del ridícul y exposantse a la riota dels seus propis lectors, condemnats, per una pesseta al mes, a haver de sofrir las ximpleries d'un picapedrer ilustre.

El Govern den Villaverde ha tingut una caiguda de pallasso.

Ara com ara tenim a dalt del trampolí al gallego totxo den Montero Rios

que se'n anirà de corcoll aixís que en Maura vulgui ferli la trabeta.

Tots els mérits y servéys que han colocat al home en tan enlairada situació, consisteixen en haver fet la pau o el *Pau* a París, posant l'*Inri* en la vergonyosa desfeta colonial y en haver acompanyat al Rey Amadeu fins a la frontera de Portugal després de la seva abdicació.

Ja veuen, donchs, si del *debutant* com a president del Concell ne poden esperar cosas Espanya y las instituciones.

Ara, per lo que's refereix al exèrcit ja és una altra cosa; gracias a la darrera crisis tornarà a comptar com a Ministre de la Guerra a ne'l *casi pacificador* de Cuba, a ne'l l'lantíós *Don Valeriano* que ha tacat mil vegadas l'uniforme militar ab tota mena de greixums y que ni la esperança queda de que'l seu càrrech el decideixi a anar més net y curiós, perque li caldria consumir més benzina que l'automóvil del Rey y ni la paga de ministre li arribaria pera semblant dispendi.

Un altre dels puntals del nou ministeri és un personatge que li cal que l'apuntalin a n'ell; és l'imponderable Romani-romamá a qui han fet ministre de l'Agricultura sens dubte per lo pastanaga que és el pobrissó.

Els demés, si fa o no fa, reuneixen els propis mérits del senyor comte-perque haguessin pogut ser indicats pera la mateixa cartera.

Ara diguin vostés si essent semblants majorals els qui portin las *riendas* del carro del Estat, ens podem fer la il·lusió d'anar gaire lluny.

Més aviat correm el perill de volcar al primer sot que se'ns posi al devant.

Abans de que aixó arribés, ja sabem lo que'ns toca fer als

"¡Cu-Cut!"

28 Juny 1905

Hemos recibido una carta suscrita por los señores Gill y Roig, Vallhonrat, Triadó, Rocabert, Cardunets y Pelegrí, en representación de la mayoría de los artistas que tomaron parte en el concurso de cabeceras artísticas últimamente celebrado por el «Orfeo Catalá».

En dicha carta se lamentan los infrascritos de que no se haya cumplido en el fallo la base en que se decía: *S'adjudicaran un premi de 500 pesetas y un accésit de 200, sans perjudici d'adjudicarne d'altres si el jurat ho creu convenient.*

Aquel ofrecimiento y estas promesas han dejado de cumplirse, no obstante haber hecho el jurado una selección de los trabajos presentados, alegando para no hacer la concesión que no había proyecto alguno que á su entender reuniera mérito suficiente.

Como quiera que de aceptarse esta resolución por los interesados fuera sentar un mal precedente para los futuros concursos, los citados artistas trataron de formular una protesta, según se nos dice, y enterada de ello la junta del «Orfeo Catalá» solicitó que se llegara á una solución que satisficiera á todos.

La fórmula que presentó consistía en poner á disposición de los concurrentes el importe de los referidos premios, aunque afirmándose en el veredicto del jurado.

Los aludidos no aceptaron esta solución por entender que, en caso de ser aceptada, también se vulneraban las condiciones del concurso, privándose de disfrutar las recompensas á quienes se atuvieron estrictamente á las bases que prefijaba la convocatoria.

“La Vanguardia”

8 maig 1904

ORFEÓ CATALÀ

El diumenge de Pasqua, aquesta patriòtica entitat coral, donà un concert popular al Teatre Modern de Gracia, que ab tal motiu s'ompli de gom a gom, vegentse representades ab fraternitat catalana totes les classes socials, congregades pera tributar sa mostra de respecte y apèci á la societat coral mes meritoria y que mes be enlayra la

música de nostra terra. Y en realitat axís fou.

El públich no's cansava d'escoltar aquell cor de veus angéliques de les hermoses senyoretes del Orfeó y aquell conjunt armónich, encantador, suggestiu... Tingué de repetir-se la meytat del programa y á son acabament se tributá al mestre Millet y Orfeó, una d'aquelles ovacions inesborrables. Dret tothom, reclamant un esforç mes, un càntich, un himne... De tots indrets se cridava: Els Segadors!... Els Segadors!... Ningú's movia!... Deu minuts durá l'ovació... Per fi el mestre Millet accedi y l'Orfeó entoná nostre himne nacional... Sols se sentiren les primeres paraules... Sobrexí l'entusiasme y'ls visques al Orfeó, á Catalunya, al mestre Millet, se confonían ab el magestuós *bon cop de fals* que electrísava... Llarga fou l'ovació, que retronjava per l'espai, arribant com veu d'esperansa al cor dels bons catalans y se m'apar com punyida certera al cor de nostres butxins... si es que cor tenen.

Felicitém al Orfeó y al mestre Millet y l'encoratgém pera seguir donant concerts d'aquesta mena per totes les encontrades catalanes, fent sentir á nostre poble, la veu de sa renaxensa.

Uns pobres xicots, concurrents sens dubte de la taberna lerrouxista del carrer Major, que imbuits per les doctrines de *tolerancia, llibertat y respecte* que'ls predica son amo, l'Emperador, se permeteren xiular quant tothom aplaudía, foren expulsats del lloch sense desperfectes, porque un públich educat no pot héuresseles ab dements.

El producte del concert, era destinat á beneficencia.

J.

"Fivaller"
Periodic Nacionalista
Català

Juny 1904

Anar per llana y...

Tallèm del *Diario de Tarragona*:
«El órgano local que *prefiere ser chino* antes que español dirige mal la puntería en el asunto de los festejos, puesto que el amigo á quien alude no pertenece ni se ocupa para nada este año en las fiestas de Tarragona. Tenga la seguridad el *flautín de lo que volèm*, que si el repetido amigo formara parte de la citada comisión, su primera proposición hubiera sido contratar el *Orfeo Catalá*, único número que hubiera hecho *notables* las susodichas fiestas.

Solo que al contratar el citado *orfeo* telegrafiara al gobernador de Barcelona para que nos mandara algunos números de la secreta á fin de evitar *escenas de robos* que algunos todavía *recuerdan* con verdadero dolor.»

A que no endevinan lo que'ns ha xocat més del transcrit solt tan poca sustancia?

La puresa de dicció y de llenguatge. Sols ab periòdichs tan ben escrits, és com l'idioma *nacional* acabarà per imposarse fins als catalanistas. Perquè mirin que lo de EL AMIGO Á QUIEN ALUDE NO PERTENECE NI SE OCUPA PARA NADA ESTE AÑO EN LAS FIESTAS DE TARRAGONA, castellá no ho és ni ho ha sigut may. Tot lo més será *municipal* o potser *xino*.

Per lo demés, ab la contracta de Tarragona o sens ella, sense segurament, perquè l'*Orfeo Catalá* no's contracta com una campanyia de *género chico* qualsevol, ni está a la disposició del primer *tipejo* que'l solicita, aquella institució musical no deixarà d'ésser una honra de la terra catalana.

La precaució que voldria pendrer lo *Diario de Tarragona* respecte a robos, la trobèm molt en orde. Sempre'ls aconteixements notables que atrauen a las poblacions molta gent, donan lloch a que aprofitin l'ocasió los mossegas pera fer de las sevas, divent las autoritats cuidar de que la propietat ajena sigui degudament respectada.

Si'l *Diario de Tarragona* y sos amichs haguessin seguit sempre la costum de previndre a las autoritats quan hi ha hagut perill de robos, tal vegada Tarragona no tindria que recordar l'escandalós robo de la caixa municipal ocorregut quan era Alcalde D. Miquel Malé y Clos, y que costá a la població dotze mil pessetas.

D'aqueix sí que la població se'n recordará sempre y extranyará que'ls lladres *no hayan sido habidos*.

"Lo Camp de Tarragona"

17 Setembre 1904

Al "Diario de Tarragona,"

Quan un home té l'instint degenerat, forçosament té de produir els fruits de sos sentiments infeconds; quan una entitat ó colectivitat té els seus organismes vitals estérils, es impossible que crehi may res noble, y es impossible també que comprengui lo noblement creat; es en va que procuri presentar sa constitució estafeta ab apariencias enganyosament dignes: un jorn ó altre té de demostrar imprescindiblement sa impotencia imbécil; sempre que's proposi intervindre en actes contraris á son modo d'esser no farán més que portar á cap actes denigrants y miserables; si's proposen portar á cap alguna obra de fonament sá, també imprescindiblement resultaria estafet. Seria com si una dona bordellera parlés d'honradés, al posar preu á sa baixesa.

Aixó mateix haveu fet vosaltres. Bé es cert que fou un periódich, y qu'aquest es el mellor element per extendrer els ideals de civilisació y popularisar el progressos de tots els rams del saber humá.

Molt hermosa es la obra, pero no podeu dissimular que'n vostras mans es un'obra que dintre sas parets simpáticas s'hi amaga nn pudrimener asquerosament repugnant.

Sols á homes envilitos se'ls acudeix l'ensar calumnias sense cap fonament, com haveu fet ab nosaltres; sols á gent sense cor ni sentiments, y per lo tant incapassos d'ajudar generosament en cap bona obra colectiva, ab l'interés tant sols de véurer assolit un bell ideal; sols á sers envejosos, que tot lo que no sia un negoci particular ja ho veuen ab mals ulls, se'ls acudeix estampar ab lletres de motllo els insults que'ns dirigireu. Pero es en vá. Sols ho haureu pogut fer creurer á quatre infelissos com vosaltres.

Tothom qu'estimi la educació y la cultura, que procuri com nosaltres sa propagació y per el progress trevall, ja endevina que deveu esser voluntariament fills borts. Borts si sou castellans, perque si l'amor á vostra terra vos fa odiar la nostra, á ella hauria de residir y no abandonarla per nudrirse de un'altra, y n'haveu fugit perque es pobre; ho sou ab doble motiu, puig vos veneu la conciencia. Y si sou catalans, sou borts també, perque no coneixeu ni voleu coneixer á vostra Santa Mare.

Els vostres insults no'ns farán pas fugir del Orfeó Catalá, no; perque quan cantém no cantém pas per vosaltres ni pels que, com vosaltres, fereixen á trahició; ja sabém que al vostre cor no poden entrarhi las nostres cançons: las cantém per la gent qu'estima, no pas per la gentota qu'odia; las cantém per aquells que tenen dignitat y lluytan perque s'acabi prompte aquest estat en que'ls indignes se creuen ab el dret d'afrontar á tothom perque son protegits inicuaument pels quins els en deurián demanar compte.

Aquests ens comprenen y'ns estiman: ja res més volém.

De vosaltres seria fernes agravi si'ns elogiésseu. Calumniatnos vos agravieu á vosaltres mateixos.

RAFAEL TUDÓ Y DURÁN.
Del «Orfeó Catalá.»

"La Tralla"

30 Setembre 1904

L' AUTONOMISTA

BUTLLETÍ BIMENSUAL DEL "CENTRE REGIONALISTA"

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ — Carrer de Barcelona, 2, principal. — SARRIÀ

Preus de Suscripció.—Semestre 1'50 ptas.—Número solt 10 Cts. ♦ No's retornan los originals. Anuncis, ♦ preus convencional

SALUTACIÓ

En nom del poble de Sarrià, la redacció de L' AUTONOMISTA envia la més coral salutació al "Orfeó Català" que s'ha dignat venir a honrar la nostra Festa, y desde 'l fons de la nostra ànima desitjém que li sigui grata sa breu estada entre nosaltres, y que la flayre suau que espargeix ab sos cants extrets del terror català, fassi més y més sanita l'atmósfera d'aquesta població treballadora, desinfectantla del baf mal sà que li portan forasteras alenadas.

Lo que 's l' Orfeó Català

Aném a exposar en quatre paraulas, ab motiu de la vinguda de l' Orfeó Català a n'aquesta població pera pendre part a la Festa Major, quina es la missió que's proposa realisar aquella institució artística y quina es sa significació dintre del moviment de renaixensa del poble català.

Es de tothom reconeguda la virtut del art musical pera la civilisació dels pobles: la mussa popular vé a ser l' Angel guardià de las nacions oprimidas, y de tal manera l' art s'uneix y 's compenetra ab l'ànima dels pobles, que no 's pot concebir un art cosmopolita. Aixís com no hi ha art sense patria, pot afirmar-se que cap poble té personalitat propia si no té un art ben seu. Heus aquí el secret de la popularitat

de 'n Clavé, qui trobà la inspiració en la mussa catalana.

Pero la obra de 'n Clavé se limitava a la atracció de las classes més incultas cap a la via del progrés: pot dir-se que ell comensà l' edifici pels fonaments, per la massa anònima que sosté l' edifici social. Calia després d'ell que s' alsés magestuós el gran casal, la veritable escola de l' art musical català. Vetaquí l' origen del Orfeó.

Sa missió no es altra que 'l conreu de la nostra música; l' estudi [de las sublimes bellesas que 'l poble entén perque son per ell viscudas, tornantla al mateix poble ab la brillantor, ab la gracia, ab la pulcritut que sols poden obtenir-se mitjansant una educació artística que 'l constant estudi proporciona.

Pera conseguir-se aixó era precis que pogués fer-se una selecció de totas las clases socials que representés genuinament el poble català que aspira a la cultura y a la llibertat per medi de l' art que es el seu patrimoni, y una personalitat directora resolta a sacrificar totas las sevas ambicions personals fen consistir tota la seva gloria en l' avens y llument del esbart selecte qual direcció se li encomenava.

Aqueixos dos elements s' han reunit y per aixó l' Orfeó Català prospera de dia en dia: l' Orfeó no 's concibeix sense en Millet, y de tal manera s' ha fet en Millet intérprete dels sentiments y del modo de veure del poble català, que tota la seva personalitat resurt en l' obra de l' Orfeó, sens que 's pugui concebir son divorci.

Una vegada ajustats aqueixos dos elements que forman, per dirho aixís, el cos y l' ànima de la escola popular de la música catalana, al nou ser que ha

LLUIS MILLET

Director de l' Orfeó Català.

"L' Autonomista"
1 Octubre 1904

vingut á la vida no havían de mancarli las condicions externas pera sa creixensa; sos protectors se contan per milers y sos admiradors son innombrables.

La població que ha tingut algún cop l'honra de hostetjar á l' Orfeó, recorda sempre més aquella festa com un fet d'alta transcendencia de sa vida colectiva, y arreu s'escampa la bona llevor que insensiblement y sense sotregadas ha de dur á Catalunya al coneixement íntim de la seva propia personalitat.

Y ab lo dit gayrebé queda definida la significació de l' Orfeó Catalá dintre de la renaixensa patria: els orfeonistas no fan política, pero refán el poble, l'educan, el regeneran; no demanan actas de diputat ni buscan vots pera 'ls qui las demanan; pero conquistan la conciencia de totas las classes socials y aspiran á imperar en el sí de la llar catalana, en las festas collectivas, en tots els actes de la vida de Catalunya.

En el temps que porta de vida ha fet forsa feyna, pero la tasca que s'ha imposat es interminable, perque fins quan arribi el día, que tots els bons cataláns esperan, en que l' Orfeó Catalá pugui cantar l'himne de victoria al veure reintegrada á Catalunya de totas sas llibertats, fins aquell día y tot tindrà encare devant seu el camí, un xich més planer pero interminable, de la cultura patria que recorrerà rialler, enlayre la Senyera, portant darrera seu á tot el poble catalá que vol la llibertat perque es veritablement amant del progrés.

LO CANT DE LA SENYERA

(Himne del ORFEÓ CATALÁ)

Al damunt dels nostres cants
aixequem una senyera
que 'ls farà més triomfants:
¡Au, companys, enarboremla
en senyal de germandat!
¡Au, germans, al vent desfemla
en senyal de llibertat!
¡Que voleyí! ¡Contemplemla
en sa dolsa majestat!
!Oh bandera catalana!
Nostre cor t' es ben fidel.
Volarás com au galana
pel damunt del nostre anhel.
Per mirarte sobirana
alsarém els ulls al cel.
Y et durém arreu enlayre,
et durém y tu 'ns durás.
Voleyant al grat del ayre,
el camí assenyalarás.
Dóna veu al teu cantayre,
llum als ulls y forsa al bras.

Joan Maragall.

Credo de la Missa del Papa Marcelo

Dita missa es l'obra mestra de 'n Joan Pierluigi (Palestrina). Fou composta l'any 1555 ab la aprobació de Marcelo II, per aixó se 'n diu la Missa del Papa Marcelo.

Lo Credo es un cant dialogat fins arribar al In-

carnatus en quin moment pren lo cant un carácter místich tan intens y enlayrat que talment sembla un chor angélich.

Desde 'l *Crucifixus* fins lo *E in Spiritum* l'oyent se sent conmogut per quelcom que l'obliga á un reculliment intern que l'fa pensar solsament en las cosas del Cel. Arriba l' *Ascendit in coelum* y sembla que realment se desfán los nuvols per fer pas al Deu home resuscitat, deixant veure la llum brillantíssima de la morada dels benaventurats. Segueix lo *In Spiritum Sanctum* cant immortal, sublim afirmació de la fé católica coronat per inmensas onadas d'armonia que per llarga estona portan á l'ànima la dolsa impressió de la divina paraula *Amén*.

PROGRAMA

dels festeigs que ab motiu de la Festa Major, dedicada á la Mare de Deu del Roser, se celebrarán en aquesta població els días 1, 2, 3 y 4 d' Octubre pròxim.

Día 1

A las dotze d'aquest día, repich general de campanas anunciant las festas al vehinat.

A las tres de la tarde, á la Casa de la Vila, se repartirán almoynas als pobres, consistint en bonos de arrós, pá y carn per l' «Associació dels Amichs dels Pobres.»

Día 2

A las sis, salva de morterets.

A las vuyt, repart d' almoynas als pobres d'aquesta població, consistint en bonos de pá, carn y arrós, en compliment de la disposició testamentaria de don Jaume Piquet y Piera (q. e. p. d.)

A las nou, diana per la banda del Assilo Naval.

A las deu, gran Ofici á l'Iglesia Parroquial de Sant Vicens, assistinthe el Magnífich Ajuntament, Junta Directiva dels Amichs dels Pobres y Jutjat Municipal. Predicarà l'eloqüent orador sagrat Reverent Dr. D. Santiago Estebanell, sent la part musical desmenyada per la Capellà de la mateixa parroquia, dirigida pel mestre D. Jaume Bofarull.

A las tres de la tarde, repartició de premis en metálich per accions meritorias y virtuosas, llegats per D. Jaume Piquet y Piera (q. e. p. d.) distribució que farà l'Ajuntament en el saló de sessions de la Casa de la Vila.

A las quatre, rosari á gran orquesta en l'iglesia parroquial.

Desde las quatre á las sis de la tarde, se ballarán sardanas, acompanyadas d'una reputada copla ampurdanesa, á la plassa de la Constitució. A la mateixa plassa, y en lloch apropósit, hi haurá cucanya y s'hi aixecarán globos areostátics.

A las nou del vespre, gran concert per l'Orfeó Catalá á l'envelat de la plassa Major.

A la mateixa hora, hi haurá funcions dramáticas en las societats recreativas.

Día 3

A las deu, funeral á la Parroquia en sufragi dels vehins morts durant l' any. Pronunciará l' oració fúnebre el citat orador Rvnt. Dr. D. Santiago Estebanell.

A dos quarts de tres de la tarde, repartició de premis als noys y noyas de las escuelas municipales que més s'hagin distingit pel seu comportament y aplicació durant el curs anterior.

Després d' aquest acte, que tindrà lloch á l' envelat de la plassa Major, sortiran en comitiva els noys y noyas de ditas escolas, acompanyats de l' Ajuntament, Junta local d' escolas, dels seus mestres y la banda de música de l' Assilo Naval, y portant al davant els seus pendóns, aniran al passeig de Santa Eulària, ahont l' Ajuntament els obsequiará ab un brená.

A las quatre, balls de societat á l' envelat y centres recreatius.

A dos quarts de nou del vespre, gran concert vocal é instrumental per las societats corals d' aquesta població, «Catalunya» y «La Violeta» y la banda del Assilo Naval, á la plassa de la Constitució.

A las deu, balls á l' envelat y societats recreativas.

Día 4

A las quatre de la tarde, balls de societat á l' envelat y salóns dels centres recreatius.

A las nou del vespre, gran castell de focs artificials al carrer de la Creu.

A las deu, balls en els salóns dels centres recreatius y á l' envelat.

Durant els días de la Festa, recorrerà 'ls carrers de la població una comparsa de nanos que al só del fluiol tant contribueix á donar animació al vehinat.

Además se farán festeigs populars en alguns carrers de la població.

Sarriá, Setembre de 1904.

LA COMISSIÓ.

Las sesiones de l' Ajuntament

Induatablement la determinació del senyor Alcalde d' imposar multas als concejals que tenian per costum no anar á las sesiones del Consistori, ha fet, per ara, el seu efecte, puig que ja hi concorren, si no tots, la majoria d' ells.

A n' algú d' aquets senyors, encara que ho dissimuli, sembla que l' esmentada determinació ha de haverlo molestat quelcom, puig si be ha tornat al Consistori ab cara riallera, demostra ab tot y aixó, poca simpatia pel senyor Alcalde y els nostres amichs, ja que procura y busca ocasions, per fútils que sian, pera donárl'oshi feyna y algú que altre disgust, encare que no sia més que ab el fi de molestarlos.

Si es aixís, si es que s'ha proposat posar entrebanchs á la tasca profitosa y desinteresada que 'ls nostres amichs venen fent á casa de la Vila, ho sentím, y no per aquets, sino per éll mateix, puig que no haurá d' anar á Roma per la penitencia, ja que en lo mateix Consistori la trovará sempre que convingui; y

sinó que ho digui la catalinaria que l' Alcalde va cantar al senyor Huguet al dir que, al voler pendre per modelo la época en que aquest bon senyor *governá* com editor responsable, va trobar tals cosas en la manera de dur la comptabilitat, que val més deixarho correr pera que quedin oblidadas en l' arxiu per sempre més.

Que ho digui també sino el desairat paper que ha fet, y ha fet fer als seus amichs, respecte al dictamen de Foment, concedint la variant del camí vehinal de Vallvidrera, pera prolongar la vía del ferro-carril fins á ca la Sibina y la construcció del fenicular, puig ab el pretext rebuscat de trovarhi un vici de nulitat, que no hi ha, per més que s' esforcés en demostrarho ab *considerandos*, *resultandos*, y altrás carrinclonadas, y prescindint dels interessos y conveniencias que la construcció de las obras representa pera Sarriá.

Que ho digui repetim, aqueix dictamen que per iniciativa seva va quedar sobre la taula, que per ell fou discutit com acabém de dir, y que no arribá á aprobarse per primera votació per haver sigut empataada, ja que, després d' aixó, després de tants bolados y de tanta crítica, per la seva part, quan arribá l' hora de la votació definitiva, allavors no compareix, va fer figa, com deyan uns que l' esperavan á la sessió.—¿Vol senyor Huguet major penitencia que la de posarse vosté mateix en evident contradicció davant del poble? Si es que realment estava vosté segur y creya ab lo que predicava quan va votar, embarcant als seus companys ¿per qué va fer de capitá aranya, deixantlos abandonats á n' el moment decisiu y deixant que s' aprovés el dictamen?

Creguins, senyor Huguet, deixis de *maquiavelisme* de carreró, perque si ab aixó vol agafar peix s' agafará vosté mateix y á algú qu' altre llus enso-pit, encara que sigui agradant als analfabets que no entenen lo que diu, pero que creuen que perque parla ab *veu alta*, parla be y que té rahó.

NOTICIAS Y COMENTARIS**L' Orfeo Catalá á Sarriá**

Com varem indicar en el número anterior, l' Orfeo Catalá s' ha dignat venir á honrar la Festa Major d' aquesta població, donant al efecte, demá diumenge, un concert en l' envelat que s' aixecat á la plassa Major.

Felicitém als joves que s' han emprés els festeigs que tindran lloch en dit envelat, pel major esplendor que ab la vinguda de l' Orfeo donarán á la nostra Festa, y no dubtém que l' éxit coronará 'ls seus esforços.

El programa del concert no pot ser més escullit; héusel aquí:

PRIMERA PART**Per las tres seccions**

Lo Cant de la Senyera Millet.
Lo Noy de la Mare Nicolau.
La Gata y en Belitre (cansó popular) Pujol.

Lo Rossinyol (cansó popular) . . . Más y Serracant.
La Mare de Deu Nicolau.

SEGONA PART

Per la secció d' homes

Las Flors de Maig. Clavé.
Lo Cant dels aucells (cansó popular). Millet.

Solo per Na Emerenciana Wehrle.

Per las tres seccions

La mort del escolá Nicolau.
*Credo de la Missa del PAPA MAR-
 CELO*. Palestrina.

TERCERA PART

Per la secció d' homes

Cansó de noys. Grieg.
L' Emigrant Vives.

Per la secció de senyoretas

Teresa Nicolau.

Per las tres seccions

Aucellada Jannequin.
Los Segadors Millet.

El concert comensará á las nou del vespre en punt.

¿ Predicar en desert ?

Fa poch temps, el diari «Las Noticias» de Barcelona, publicá un rahonat article, en el que 's demostren els irreparables perjudicis que, pels habitants d' una localitat que sigui residència notarial, pot

Cirera 40; Ramón Archs, 40; Agna Amat, 40; Francisca Viñals, 40; Dolores Castelló, 40; Jaume Melich, 40; Dolores Camps, 25; Josepha Faura, 35; Joaquina Puig, 30; Francisca Monrás, 30; María Casanovas, 30; Madrona Guset, 15; Rosa Camps, 30; Adelayda Mas, 15; María Arnau, 40; Eularia Marsá, 30; Dolores Xartart, 30; Teresa Vila, 35; Francisca Garrich, 40; María Cortés, 30; Esperansa Batlle, 30; Josepha Ferrer de Tomás, 40; Dolores Dalmau, 20; Dolores Palau, 50;

Aquets premis se repartirán á la Casa de la Vila demá diumenge á las tres de la tarde.

Concert á la Plassa de la Constitució

El dilluns al vespre, els llorejats coros «Catalunya» y «La Violeta», acompanyats de la banda del Assilo Naval y dirigits pel reputat mestre don Carles Ferré, donarán un concert á la plassa de la Constitució. En dit concert s' executarán las composicions següents:

Las flors de Maig, (veus solas)	Clavé
Lo pom de flors, (coro y banda)	»
Pe'l Juny la fals al puny, (veus solas)	»
Las galas del Cinca, (coro y banda)	»
Salut als cantors, (veus solas)	Thomas
Los nets dels almogàvers, (c. y b.)	Clavé

Además s' executará alguna altra composició per la banda sola.

Las societats corals, assistirán al acte ab sos respectius estandarts.

Molt ens complau aquest número del programa de festeigs, per quant donará lloch á que 'ls coristas

"L'Autonomista"

1 Octubre 1904